

Spovedania

Spovedania este Taina prin care credinciosul primeste de la Dumnezeu iertarea pacatelor marturisite duhovnicului cu zdrobire de inima si cu hotararea de a nu le mai face.

Taina Spovedaniei se mai numeste si Taina pocaintei sau a Marturisirii.

Ea a fost fagaduita de Mantuitorul prin urmatoarele cuvinte, adresate apostolilor: *"Adevarat graiesc voua: Oricate veti lega pe pamant, vor fi legate si in cer, si oricate veti dezlega pe pamant, vor fi dezlegate si in cer"* (Matei 18.18).

Asezarea Tainei Pocaintei a avut loc, insa, dupa Inviere, cand Domnul a zis ucenicilor: *Luati Duh Sfânt, carora le veti ierta pacatele, se vor ierta lor, si carora le veti tine, vor fi tinute"* (Ioan 20,22-23).

Sf. Efrem Sirul asemana Pocainta cu "un mare cuptor care primeste intr-ansul arama si o preface in aur, ia plumb si da argint".

Iar Sf. Isaac Sirul scrie: "Dupa Botez este Pocainta; ea este a doua nastere din Dumnezeu".

Spovedania are in mod deosebit doua efecte. Primul efect al Pocaintei este iertarea pacatelor si resezarea celui ce s-a spovedit in starea harica din care cazuse, iar al doilea este usurarea si linistea sufleteasca

Pentru ca Taina sa aiba aceste efecte, cel care se spovedeste trebuie sa faca o marturisire sincera, sa ia hotararea de a nu mai pacatui, sa aiba nadejde in mila si bunatatea lui Dumnezeu si sa-si indeplineasca epitimia sau canonul dat de duhovnic.

Orice pacat se poate ierta prin pocainta, oricat ar fi el de grav, dar si intoarcerea trebuie sa fie pe masura greselii.

Pacatul este un act de revolta impotriva cerului, este un act de mandrie, in timp ce marturisirea cere smerenie.

In *Cuvantarea despre Puskin*, Dostoievski scria astfel: "Smereste-te, om mandru, si inainte de toate frange-ti mandria... De te vei birui, te vei smeri si vei deveni liber, cum nici nu te-ai fi inchipuit vreodata. Si vei incepe o lucrare mareata si-i vei face liberi si pe altii si vei vedea fericirea, caci viata ti se va umple".

Mantuitorul si-a inceput activitatea cu o chemare catre cei cazuti: "*Pocaiti-va, caci s-a apropiat Imparatia cerurilor*" (Matei 3,2). Plecand de la aceste cuvinte, Sf. Parinti invata ca "a-ti recunoaste pacatul este un mare dar al cerului, mai mare decat vederea ingerilor".

Pocainta este, de asemenea, singura posibilitate de a primi Revelatia dumnezeiasca si de a intelege cum a fost gandit omul, mai inainte de crearea lumii, in sfatul cel mai inainte de veci al Sfintei Treimi.

Un om care se caieste cu adevarat se poate ridica chiar pana la desavarsire, adica pana la "imparatia Luminei necreate", caci cei care sunt in Lumina, au trecut nu prin "usile groazei", ci prin "usile pocaintei".

Intr-adevar, marturisirea pacatelor este insotita de o anumita doza de rusine. Dar tocmai aceasta rusine, care pe multi ii retine de la Spovedanie, are darul sa ne impace cu Dumnezeu.

Taina Pocaintei este Judecata milostiva a lui Dumnezeu ce o face cu noi atunci cand mergem de bunavoie, ca sa ne marturisim pacatele.

Daca noi nu facem aceasta, atunci ne prinde dreptatea dumnezeiasca, si deci ne pasc primejdii.

E bine sa se spovedeasca omul de la tinerete, nu doar la anii batranetii.

Dumnezeu iarta nestiinta, dar viclenia nu. Iar omul cu ganduri viclene e acela care-si da cu toata voia tineretea dracilor, ramanand ca lui Dumnezeu sa-i dea o batranete distrusa.

Fericitul Augustin invata ca pocainta adevarata se cuprinde in doua miscari opuse ale inimii: una de ura fata de pacat si alta de iubire fata de Dumnezeu.

Atunci cand regele David a ucis pe Urie si a luat de sotie pe Batseba, femeia celui ucis, Dumnezeu a trimis la el pe prorocul Natan. Acesta i-a spus regelui pilda cu bogatul care in loc sa taie din turmele sale, a rapit saracului singura-i oaie si a pregatit-o oaspetilor sai. David auzind intamplarea a zis de bogat ca "e vrednic de moarte". Dar Natan i-a raspuns: "Tu esti acela".

Indata regele s-a rusinat si cu o adanca ura de pacatul facut a zis: "Miluieste-ma Dumnezeule dupa mare mila Ta... Tie unuia am gresit si rau inaintea Ta am facut..." (Psalmul 50). Fara pocainta nu poate exista autocunoastere si nici descoperirea imparatiei din noi.

Cat este sub pacat, omul, ca si David, nu mai are puterea de a deosebi binele de rau. El are nevoie de cineva care sa-l trezeasca si sa-i mijloceasca vindecarea ce vine de la Dumnezeu. Si acesta este duhovnicul.

Pe langa ura fata de pacat, pocainta adevarata trezeste in om si sentimentul iubirii fata de Dumnezeu, atat pentru indelunga Sa rabdare, cat si pentru bunatatea Sa pe care ne-o arata.

Imparatul Teodosie al Bizantului avea uneori obiceiul sa judece pe cei care complotau impotriva lui.

Dupa ce le aducea in fata toate dovezile vinovatiei lor si-i facea sa-si marturiseasca faradelegile ei se asteptau sa fie osanditi la moarte.

Dar imparatul lua o alta hotarare si in loc sa-i omoare, ii lasa liberi, fara nici o pedeapsa.

Sf. Ambrozie, care istoriseste despre aceste lucruri, spune ca "Imparatul voia sa biruiasca prin dragoste, nu sa pedepseasca".

Asa si noi avem datoria de a iubi pe Dumnezeu, caci in loc sa ne pedepseasca si sa ne piarda, ne iubeste si ne iarta.